

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžnz/6/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898657
Dátum vydania rozhodnutia:	05.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898657.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a sudkýň JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Příbelskej PhD., v právnej veci navrhovateľky: U. K., rod. A., bytom E., zastúpená: Mgr. Zuzana Karkóová, advokátka, Daniela Dlabača č. 35, Žilina, proti odporcovi: Hlavný banský úrad, so sídlom Kammerhofská 25, Banská Štiavnica, o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh z a m i e t a .

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Návrhom zo dňa 02.08.2015, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 05.08.2015 (ďalej len „návrh“), sa navrhovateľka domáhala, aby súd uložil odporcovi povinnosť v konaní sp.zn. 209-242-2015 opätovne zaradiť opatrenie č. 2014/2004 vydané formou rozhodnutia Hlavného banského úradu, ktorého držiteľkou je navrhovateľka, do evidencie platných oprávnení vedenej odporcom na jeho internetovej stránke, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a zároveň, aby súd zakázal odporcovi pokračovať v podávaní informácií tretím osobám o strate platnosti oprávnenia č. 2014/2004, vydaného formou rozhodnutia Hlavného banského úradu, ktorého držiteľkou je navrhovateľka.

Navrhovateľka v návrhu uvádza, že na základe žiadosti zo dňa 24.11.2004 odporca vydal rozhodnutie, ktorým vydal navrhovateľke dňa 21. decembra 2004 oprávnenie č. 2104/2004 na vykonávanie poradenstva, výchovy a vzdelávania v oblasti ochrany práce pri činnostiach upravených zákonom č. 51/1988 Zb. o banskej činnosti, výbušnách a o štátnej banskej správe (ďalej len „zákon o banskej činnosti“).

Dňa 23.01.2015 bolo navrhovateľke doručené podanie odporcu označené ako Aktualizácia evidencie oprávnení na výchovu a vzdelávanie - oznámenie, ktorého obsahom bolo oznámenie, že odporca vykonal

revíziu oprávnení na výchovu a vzdelávanie, na základe ktorej bola informácia o oprávnení na výchovu a vzdelávanie vydanom pre organizáciu navrhovateľky, z evidencie platných oznámení vymazaná. Dôvodom pre výmaz oprávnenia bola skutočnosť, že podľa § 39 ods. 7 písm. f/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o BOZP“) oprávnenia vydané na výchovu a vzdelávanie v období od 01.01.2003 do 30.06.2006 stratili platnosť dňa 30.04.2008.

Na vyššie uvedené podanie navrhovateľka reagovala písomným podaním zo dňa 25.01.2015, adresovaným odporcovi a následne sťažnosťou zo dňa 17.02.2015, adresovanou Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky.

Navrhovateľka v odôvodnení návrhu uvádza, že oprávnenie č. 2104/2004 bolo vydané podľa zákona o banskej činnosti a súčasne na rozhodnutie o vydaní oprávnenia sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Žiadne z ustanovení zákona o banskej činnosti podľa navrhovateľky neupravuje zánik oprávnení vydaných podľa doterajších predpisov. Zákon o BOZP sa podľa navrhovateľky netýka ustanovení zákona o banskej činnosti, a teda nemôže riešiť platnosť rozhodnutí vydaných na základe zákona o banskej činnosti. Na základe uvedeného navrhovateľka vyvodzuje, že oprávnenie č. 2104/2004 je stále platné a môže byť odňaté iba rozhodnutím vydaným v správnom konaní.

Navrhovateľka poukazuje na zásadu zákonnosti vyjadrenú v § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „správny poriadok“) a taktiež poukazuje na skutočnosť, že odporca rozhodol o odňatí oprávnenia č. 2104/2004 iba formou prípisu a nie rozhodnutím obsahujúcim náležitosti podľa správneho poriadku, čím zbavil navrhovateľku akejkoľvek možnosti obrany.

Navrhovateľka taktiež uvádza, že odporca, ako povinná osoba podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám poskytuje nepravdivé informácie o strate platnosti oprávnenia č. 2104/2004. Týmto konaním odporca zasahuje do ústavného práva navrhovateľky vlastníť majetok a práva navrhovateľky podnikat', pretože marí navrhovateľke možnosť vykonávať činnosť, ktorá je predmetom oprávnenia č. 2104/2004 a dosahovať zisk.

II.

Odporca vo vyjadrení k návrhu zo dňa 26.08.2015 žiadal, aby súd návrh zamietol a navrhovateľku zaviazal k náhrade trov konania.

Odporca v prvom rade namietal, že navrhovateľka nie je zastúpená advokátom v zmysle § 250a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

K dôvodom samotného návrhu uvádza, že prvotným pre úpravu vykonávania výchovy a vzdelávania bol zákon č. 330/1996 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a ustanovenie v zákone o banskej činnosti bolo doplnené len z dôvodu upresnenia, ktorý orgán túto činnosť má vykonávať. V súčasnosti je situácia obdobná a podľa § 27 ods. 3 zákona o BOZP vydáva oprávnenie pri činnostiach upravených zákonom o banskej činnosti príslušný orgán dozoru, ktorý je Hlavný banský úrad. Z takejto správnej úvahy odporca vyvodil, že zákon o BOZP sa vzťahuje aj na oprávnenia na výchovu a vzdelávanie vydávané Hlavným banským úradom, a teda je logické, že na všetky oprávnenia vydané podľa doterajších predpisov sa vzťahuje aj prechodné ustanovenie § 39 ods. 7 písm. f/ zákona o BOZP.

Odporca považuje príslušné ustanovenia zákona o BOZP za hmotnoprávne ustanovenia a ustanovenia v zákone o banskej činnosti za kompetenčné ustanovenia. Tento názor odporca odôvodňuje tým, že oprávnenia na výchovu a vzdelávanie boli do 30.06.2006 vydávané podľa § 15 ods. 3 zákona č. 330/1996 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Podľa tohto ustanovenia vydával oprávnenia na výchovu a vzdelávanie aj príslušný orgán dozoru. Vzhľadom na skutočnosť, že z tohto ustanovenia nebolo zrejmé, ktorý orgán dozoru podľa zákona o banskej činnosti sa myslí, bolo do zákona o banskej činnosti doplnené ustanovenie súčasného § 5 ods. 6, podľa ktorého je týmto orgánom Hlavný banský

úrad. Odporca v tejto súvislosti poukazuje aj na dôvodovú správu k predmetnej novele zákona o banskej činnosti.

Hlavný banský úrad vydal navrhovateľke oprávnenie dňa 21.12.2004, jej oprávnenie stratilo platnosť ex lege 30.04.2008 a ak po tomto dátume vykonávala výchovu a vzdelávanie naďalej, odporca má za to, že túto činnosť vykonávala bez platného oprávnenia.

Odporca ďalej v súvislosti so sťažnosťami podanými zo strany navrhovateľky zdôrazňuje, že navrhovateľka v návrhu neuviedla, že na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky podala aj inú sťažnosť, ktorú v návrhu nespomína. Táto sťažnosť sa týkala postupu odporcu pri vybavovaní odvolania navrhovateľky proti aktualizácii evidencie platných oprávnení na výchovu a vzdelávanie a postupu odporcu pri vybavovaní jej sťažnosti. K prešetroeniu sťažnosti, ktorú navrhovateľka spomína v návrhu odporca uvádza, že táto sťažnosť nesmerovala proti odporcovi, ale proti nezákonnému postupu predsedu Hlavného banského úradu.

Odporca taktiež dáva do pozornosti, že navrhovateľka pred podaním návrhu podala podnet na Krajskú prokuratúru v Banskej Bystrici. Odporca z konania Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici vyvodil záver, že Hlavný banský úrad žiadnym spôsobom zákonnosť pri posudzovaní platnosti oprávnenia navrhovateľky neporušil.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie o návrhu navrhovateľky na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v O.s.p. (§ 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p. v spojení § 250v ods. 8 O.s.p.) vo veci nariadil podľa § 250g ods. 1 O.s.p. pojednávanie na deň 5. apríla 2016 .

Podľa článku 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je aj správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby sa fyzická alebo právnická osoba domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Výplýva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou.

Podľa § 244 ods. 5 veta prvá O.s.p. súdy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov. Piata hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zakotvuje konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Podľa § 250v ods. 1 O.s.p., fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 2 O.s.p., orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený.

Podľa § 250v ods. 3 O.s.p., návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 250v ods. 4 O.s.p., súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. Ustanovenie § 250u platí rovnako. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

Účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný. Cieľom konania podľa § 250v O.s.p. je posilnenie ochrany fyzických a právnických osôb pred takými zásahmi, ktoré nie sú založené na konkrétnom rozhodnutí orgánu verejnej správy, ale spočívajú vo faktickej činnosti proti nej.

Konanie podľa § 250v O.s.p. patrí do oblasti správneho súdnictva, ktoré je založené na prieskume zákonnosti (posúdenie) identifikovaného skutkového a právneho stavu. Podľa § 250v ods. 8 O.s.p. na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak. Vykonávanie dokazovania v správnom súdnictve je obmedzené na dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžz/1/2008 zo dňa 18.06.2009).

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby sa domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Vyplyva to z historicky daného a v SR ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžz/1/2010, R. 43/2011).

Pojem nezákonný zásah nie je definovaný v Občianskom súdnom v poriadku, taktiež ani v inom právnom predpise. Nezákonný zásah musí mať verejnoprávnú povahu. Pojem zásah je možné vykladať ako aktívne konanie vykazujúce znaky bezprostredného zásahu, zameraného proti poškodenému, resp. proti nemu priamo vykonaného. Zásahom vyvolané účinky na poškodeného sú definitívne, t.j. inými prostriedkami nápravy ako súdnym donútením neodstrániteľné.

K definícii pojmu nezákonný zásah najvyšší súd poukazuje na skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžz/1/2010, R. 43/2011, ... ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom. Judikatúra považuje za zásah nezákonný resp. v širšom zmysle protiprávny útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym verejným právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupoch orgánu verejnej správy alebo v jeho činnosti, úkone, pokyne, prípadne nečinnosti. Musí ísť o priamy zásah do subjektívnych verejných práv (napr. porušenie práva na život, práva na osobnú slobodu, práva na ochranu vlastníctva, práva na ochranu obydlia a pod.). Takýto zásah orgánu verejnej správy správny súd nemôže zrušiť, môže však správnemu orgánu zakázať, aby v porušovaní dotknutého práva pokračoval a ak je to možné správnemu orgánu prikázať, aby obnovil stav pred zásahom. Cieľom ochrany podľa § 250v OSP je teda ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami.

Z predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil nasledovný skutkový stav:

Hlavný banský úrad vydal navrhovateľke dňa 21.12.2004 oprávnenie na vykonávanie poradenstva, výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce pri činnostiach upravených zákona č. 51/1988 Zb., podľa príslušných ustanovení zákona o banskej činnosti a zákona č. 330/1996 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Odporca na svojej internetovej stránke zverejňuje evidenciu vydaných oprávnení na výchovu a vzdelávanie. V súvislosti s legislatívnou zmenou v zákone č. 124/2006 Z.z. od 01.07.2006 o BOZP, odporca došiel k záveru, že v zverejnenej evidencii vydaných oprávnení na výchovu a vzdelávanie sú aj také, ktoré stratili platnosť, a teda pristúpil k aktualizácii príslušnej evidencie.

Listom zo dňa 22.01.2015, označeným ako Aktualizácia evidencie oprávnení na výchovu a vzdelávanie, odporca oznámil navrhovateľke, že vykonal revíziu oprávnení na výchovu a vzdelávanie, na základe ktorej dospel k záveru, že evidencia oprávnení na výchovu a vzdelávanie zverejnená na internetovej stránke odporcu, nebola aktuálna. Odporca teda pristúpil k aktualizácii evidencie. V rámci predmetnej aktualizácie bolo oprávnenie navrhovateľky na výchovu a vzdelávanie vymazané, a to z dôvodu, že podľa § 39 ods. 7 písm. f/ zákona č. 124/2006 Z.z. o BOZP oprávnenia na výchovu a vzdelávanie vydané v období od 01.01.2003 do 30.06.2006 stratili platnosť dňa 30.04.2008.

Navrhovateľka reagovala na list odporcu zo dňa 22.01.2015, podaním zo dňa 25.01.2015, označeným ako Oznámenie č. 209-242/2015 - žiadosť o zjednanie nápravy. Odporca zaslal dňa 27.01.2015 navrhovateľke vyjadrenie k jej žiadosti o zjednanie nápravy, v ktorom podrobnejšie popísal svoj postup, ako aj dôvody, ktoré ho viedli k vymazaniu oprávnenia navrhovateľky z evidencie oprávnení na výchovu a vzdelávanie.

Navrhovateľka podala dňa 20.02.2015 sťažnosť na nezákonný postup predsedu Hlavného banského úradu, adresovanú Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky, dňa 04.03.2015 podala Sťažnosť proti postupu Hlavného banského úradu pri vybavovaní odvolania a sťažnosť proti postupu Hlavného banského úradu pri vybavovaní sťažnosti, adresovanú Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky a taktiež odvolanie proti oznámeniu Hlavného banského úradu zo dňa 22.01.2015 v spojení s vyjadrením zo dňa 27.01.2015, adresované Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky.

Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky prešetrilo sťažnosti podané navrhovateľkou a v prípade prvej sťažnosti dňa 01.07.2015 skonštatovalo, že žiadne nedostatky v činnosti Hlavného banského úradu neboli zistené, a preto považuje sťažnosť za neopodstatnenú. Obdobne v prípade sťažnosti podanej ako druhej v poradí dospelo Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky dňa 13.07.2015 k záveru, že zo strany Hlavného banského úradu nedošlo k nezákonnému či benevolentnému konaniu, resp. k porušeniu navrhovateľkou označených právnych predpisov. Hlavný banský úrad nezanedbal svoje povinnosti, ani nekonal nad rámec svojich kompetencií, preto Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky vyhodnotilo sťažnosť navrhovateľky ako neopodstatnenú, a to v plnom rozsahu.

Citované ustanovenie § 250v ods. 3 O.s.p. upravuje podmienky prípustnosti návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorými sú vyčerpanie dostupných opravných prostriedkov podaných za účelom nápravy dôsledkov nezákonného zásahu a podanie návrhu v stanovenej subjektívnej a objektívnej lehote. Obe tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne.

K vyčerpaniu dostupných opravných prostriedkov najvyšší súd uvádza, že tak ako judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky považuje za právne prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, predovšetkým inštitút sťažnosti podľa zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach. Navrhovateľka sťažnosť proti postupu orgánu verejnej správy podala, tak ako je vyššie popísané. Výsledok šetrenia o prvej sťažnosti zo dňa 01.07.2015 bol navrhovateľke podľa jej tvrdenia doručený dňa 7. júla 2015. Navrhovateľka teda splnila podmienku vyčerpania dostupných opravných prostriedkov.

V poradí druhá sťažnosť podaná navrhovateľkou, adresovaná Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky, bola prerokovaná a vybavená dňa 13.07.2015, návrh na súd podala navrhovateľka dňa 05.08.2015, t.j. najvyšší súd konštatuje, že navrhovateľka splnila aj druhú z kumulatívne stanovených podmienok, keď svoj návrh podala v zákonom stanovenej subjektívnej 30-dňovej lehote. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ustanovenie § 250v ods. 3 O.s.p. je nevyhnutné vykladať tak, že o existencii zásahu sa navrhovateľ dozvedel až doručením oznámenia o vybavení sťažnosti (R 80/2011).

Podľa § 5 ods. 7 zákona o banskej činnosti (účinný ku dňu 21.12.2004), právnická osoba alebo fyzická osoba môže vykonávať poradenstvo, výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce pri činnostiach upravených týmto zákonom ako podnikateľskú činnosť len na základe oprávnenia, ktoré vydáva a odníma Hlavný banský úrad.

Podľa § 15 ods. 3 zákona č. 330/1996 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci (účinný ku dňu 21.12.2004), právnické osoby a fyzické osoby môžu vykonávať poradenstvo, výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce ako podnikateľskú činnosť len na základe oprávnenia vydaného orgánom inšpekcie práce a príslušným orgánom dozoru (9) (Poznámka 9 - zákon Slovenskej národnej rady č. 51/1988 Zb.).

Podľa § 5 ods. 6 zákona o banskej činnosti, právnická osoba alebo fyzická osoba môže vykonávať poradenstvo, výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce pri činnostiach upravených týmto zákonom ako podnikateľskú činnosť len na základe oprávnenia, ktoré vydáva a odníma Hlavný banský úrad.

Podľa § 27 ods. 3, veta prvá, zákona č. 124/2006 Z.z. o BOZP (účinný ku dňu 22.01.2015), fyzická osoba a právnická osoba môžu organizovať a vykonávať výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce v rozsahu jednotlivých činností podľa prílohy č. 2 len na základe oprávnenia vydaného Národným inšpektorátom práce a pri činnostiach upravených osobitným predpisom.

Podľa § 39 ods. 7, písm. f/ zákona o BOZP, oprávnenie na výchovu a vzdelávanie stráca platnosť 30. apríla 2008, ak bolo vydané podľa doterajších predpisov od 1. januára 2003 do 30. júna 2006.

Zákon č. 330/1996 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, účinný do dňa 30.06.2006, umožňoval fyzickým a právnickým osobám vykonávať výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce, a to na základe oprávnenia vydaného príslušným orgánom dozoru. Zákon o banskej činnosti v citovanom ustanovení § 5 ods. 6 stanovuje, že orgánom dozoru, resp. orgánom, ktorý vydáva a odníma oprávnenie na výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce pri činnostiach upravených zákonom o banskej činnosti, je Hlavný banský úrad. Na základe uvedeného vydal Hlavný banský úrad dňa 21.12.2004 navrhovateľke oprávnenie na vykonávanie poradenstva, výchovy a vzdelávanie v oblasti ochrany práce pri činnostiach upravených zákonom č. 51/1988 Zb. o banskej činnosti.

Dňa 01.07.2006 nadobudol účinnosť zákon č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý obsahuje derogatívne ustanovenie § 41, podľa ktorého došlo k zrušeniu pôvodnej právnej úpravy bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci v Slovenskej republike, obsiahnutej v zákone č. 330/1996 Z.z. Zákon č. 124/2006 Z.z. o BOZP vo svojich prechodných ustanoveniach upravených v § 39, okrem iného, explicitne stanovuje termíny straty platnosti oprávnení na výchovu a vzdelávanie v oblasti ochrany práce, ktoré boli vydané podľa predchádzajúcich právnych predpisov, t. j. podľa zákona č. 330/1996 Z. z. Konkrétne, ustanovenie § 39 ods. 7 písm. f/ zákona o BOZP ustanovuje, že oprávnenie na výchovu a vzdelávanie, ktoré bolo vydané podľa doterajších predpisov od 01.01.2003 do 30.06.2006, stráca platnosť dňa 30.04.2008.

Podľa § 39 ods. 9 zákona č. 124/2006 Z.z. oprávnenia na poradenstvo v oblasti ochrany práce vydané podľa doterajších predpisov strácajú platnosť 1. júla 2006.

Zákon o BOZP, obdobne ako predchádzajúci právny predpis (zákon č. 330/1996 Z.z.) stanovuje, že oprávnenie na výchovu a vzdelávanie vydáva a odníma právnickým či fyzickým osobám, o oblasti

činností upravených osobitným predpisom príslušný orgán dozoru. Činnosťami, ktoré upravuje osobitný zákon, sa rozumejú činnosti upravené zákonom o banskej činnosti, t.j. príslušným orgánom dozoru je aj naďalej Hlavný banský úrad.

Najvyšší súd konštatuje, že prechodné ustanovenie § 39 ods. 7, písm. f/ (ako aj § 39 ods. 9) zákona o BOZP ex lege stanovuje, že oprávnenia na výchovu a vzdelávanie vydané od 01.01.2003 do 30.06.2006 strácajú platnosť dňa 30.04.2008. V takomto prípade nie je potrebné, aby príslušný správny orgán rozhodol o strate platnosti príslušných oprávnení, nakoľko takéto rozhodnutie by bolo duplicitné, resp. nadbytočné, keďže samotný právny predpis explicitne stanovuje stratu platnosti príslušných oprávnení. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že oprávnenie na výchovu a vzdelávanie, ktoré navrhovateľke vydal Hlavný banský úrad dňa 21.12.2004, stratilo platnosť ku dňu 30.04.2008, teda priamo na základe zákona, a to bez toho, aby Hlavný banský úrad musel o strate platnosti oprávnenia na výchovu a vzdelávanie rozhodnúť samostatným rozhodnutím.

S poukazom na uvedené dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že návrh na ochranu pred nezákonným zásahom nie je dôvodný, keďže konanie odporcu bolo v súlade s príslušnými právnymi predpismi, a preto návrh podľa § 250v ods. 4 O.s.p. ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250v ods. 5 O.s.p. Navrhovateľka nemala vo veci úspech, a preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný